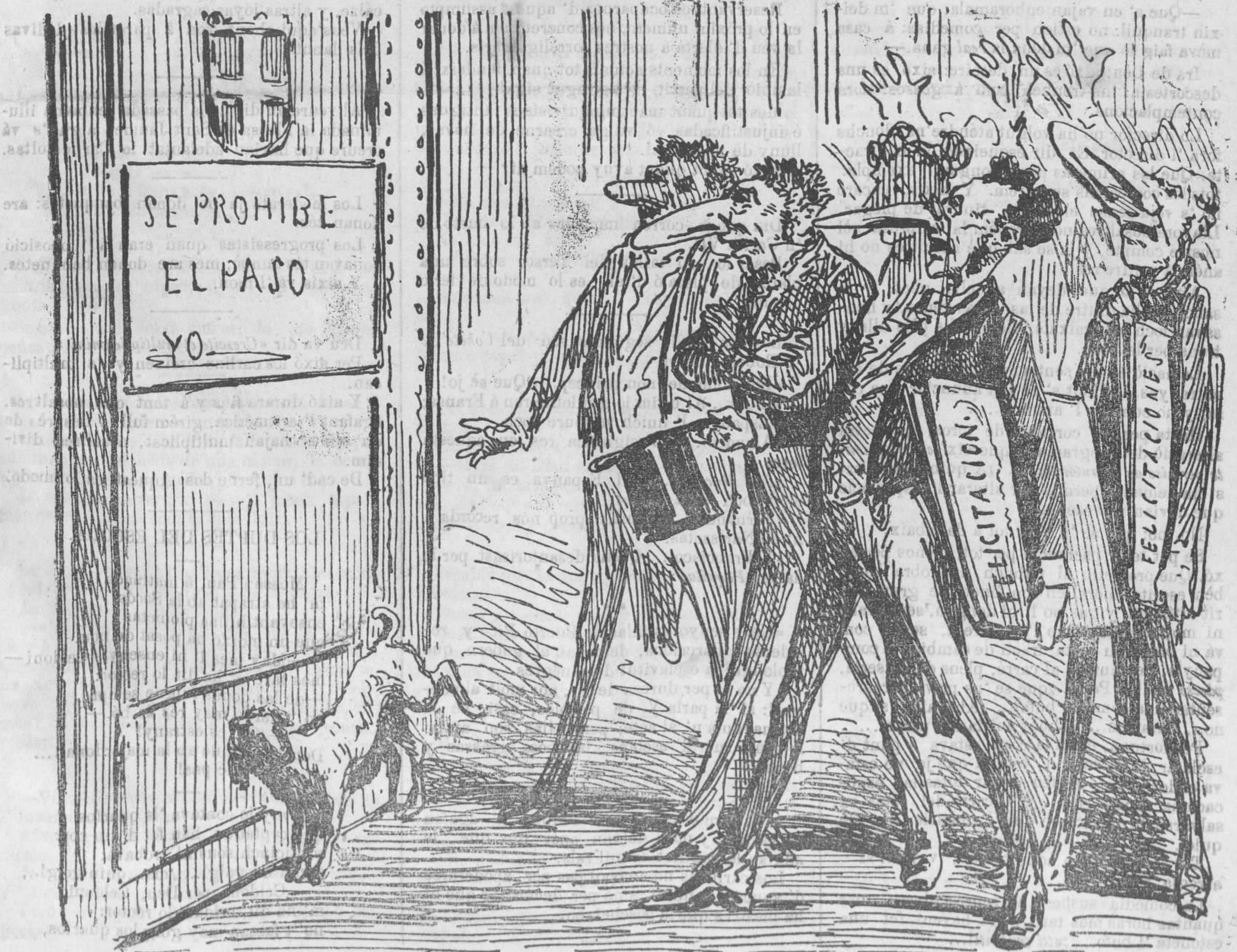

LA CAMPANA DE GRACIA

MIQUELS A LA ITALIANA.

Fort per que hi anaban.

UNA COMEDIA BUFA.

«Una mica mes, lo minis-
teri mort de *sobre-part*.
¡Cosa estranya! Ell que
está preservat de rompre
s' lo cap, per la senzilla
rahò de no tenirne, quan
lo part de la dinastia, de
poch l' hi vá venir com no
s' esclafa.

Massa deurá saber lo lector que la criatura
vá neixe de nit, aixís á la amagada, com las
cosas prohibidas.

Hi havia un decret, espedit per l' empresari,
determinant lo ceremonial que havia de seguirse,
quan lo cas se presentés, especie d' anunci de
una comedia bufa, en lo qual s' hi explica tot lo
que s' farà, qui u farà, y com se farà.

Lo director d' escena era l' pare de la criatura:
los actors y suripantas la cáfila radical.

Quan s' acostá l' hora, los actors se vestiren.
Si la cosa hagués passat aquí á Barcelona, no n'
hauria llogat pas pocas de casacas, la Pelegrina!

Quan l' hora hagué arribat, comisió d' aquí,
comparsa d' allá; camisa neta, corbatí blanch,
guant de palla, botas enllustradas..... cap al
teatro nacional hi falta gent.

Pero al arribarhi... ¡oh sorpresa! Los llums
apagats, las portas tancadas... Y al lloch s' hi
veu l' anunci que deya:

—«Se suspende la funcion.»

No: funcions d' aquestas no s' suspenen
quan volen. Venen per ellas mateixas... Veyám
truquém.

Y trucan, y mouhen un escándol, y l' director
que ja dormía l' primer son, s' enrabia, y al
últim los fa donar aquest recado:

—Que s' en vajan enhoramala: que m' deixin
tranquil: no estich per comedias: á casa
mèva faig lo que m' dona la real gana.—

Ira de Dèu: aixó es un desaire: aixó es una
descortesia: ns treuhen com á gossos: fora
contemplacions.

Lo director no ha volgut atendre'ns: donchs
fora l' director. Es dir esqueixém la contracta.
Que las primeras parts dongan l' exemple:
tots los comparsas seguirem. Y aixís, encare
no s' veja sense elements, tindrà de plegar.
Llavors nosaltres nos prenem la empresa pèl
nostre compte, y ja se sab que nosaltres no hi
aném á perdre res.

Aixó es lo que deyan aquella gent, y la
sanch bullia dintre de las sèvas venas, y llen-
savan foch pèls caixals, llampechs pèls ulls y
trons per la boca.

La nació entera sentia un volcá dintre de sas
entranyas... ¡Hont s' es vist anunciar una cosa,
y no cumplir l' anunci?...!

Hasta per las corridas de toros, qualsevol
alteració del programa, requereix *el competente
permiso de la autoridad*... ¡A quina autoritat
s' ha demanat permis per alterar l' espectacle
que devian representar?

No, no: que se n' vaja tot á daltabaix.

Se pot tenir paciència per tot, menos per aixó.
Que prometin al públich un' obra bona, bèn
escrita, moral en son fondo, de gran mèrit
artístich, y que no l' hi dongan, sense rahò
ni motiu, *pásese*. Que l' empresa, sense com
vá ni com com costa, tracti de cambiar la
companyia, deixantnos al carré, plèns de miseria,
pásese també. Pero... ¡que se ns privi de
representar una comedia bufa?... ¡Ah! aixó si que
no... Caratsus... ¡Ahont aniriam á parar?...

Per fortuna, quan la cosa estava á punt d'
esclatar, lo director d' escena que ja no estava
endormiscat, los feu donar totas las explicacions
necessarias... y l' carro del estat va salvarse
de un sotrach que l' hauria tret de quici.

Tot s' arregla en aquest mon, vaya... si
arregla tot!...

La comedia suspena vá representarse unas
quantas horas mes tart... y... havent fet una
estoneta l' bufo... *tutti contenti!*...

Vaja, que si 'ls espanyols no 'ns divertim,
es perque tenim gana. que lo qu' es d' espec-
tales humorístichs, no hi ha cap nació en lo
mon com la nostra...

No tenim panem; pero *circenses*, si.

BATALLARAS

Suposém que ja están enterats de lo dels ar-
tillers.

Reaccionaris acérrims, s' han proposat fer
trabeta al govern amenassantlo ab las sèvas
dimissions, encare no s' proposa algo que á n'
ells no 'ls hi agradi.

Nosaltres creyém que es hora ja de que l'
govern obri ab entera energia. ¡Demanan
lo retiro?... Donarlos'hi. ¡Se donan de baixa?
Enhorabona! Menos alfonsins en l' exercit;
menos elements subversius.

Lo govern no deu cedir. Qué! ¿Se necessita
artilleria, are, ab la qüestió dels carlins?
Sargentos hi ha, que encare que may hajan
dut guants ni lentes, farán tant bona feyna ó
millor que 'ls oficials.

¡Energia! demaném al govern. Si aquesta l'
hi falta, y demá l' hi passan per sobre, qu'
aguanti las trepitjadas, y que calli.

A Madrit ha sortit un manifest, firmat per
varios republicans, en lo qual, respectantse la
divisió que alguns han volgut introduhir en
nostras filas, entre *benévols* é *intransigents*, se
tracta de formar una fracció intermedia.

Reservantnos ocuparnos d' aquest assumpto
en lo próxim número, nos concretarém á donar
la véu d' alerta á nostres correligionaris.

En los moments actuals tot quan tendeixi á
la unió del partit, bèn-vingut sigal!

Mes tot quant mantinga divisions antiguas
é injustificadas, ó vulga crearne de novas,
lluny de nosaltres!

Aixó es tot quant avuy podém dir.

Diu que ja corren monedas ab lo busto de
n' Carlos VII.

Posar lo cap tallat del Terso, sobre una
planxa de plata ó d' or, es lo modo de ferlo
popular.

Los dos retalls següents son del *Cohete* de
n' Robert Robert.

«Los noms del nou príncep....¡Que sè jo!

«Lluis... Al últim lo guillotinaré á Fransa;
y á Espanya, l' únich vá viure poch.

«Amadeo.... No significa res en aquesta
terra.

«José María.... Aquí Espanya es un tipo
molt poch *comm: il faut*

«Fernando.... De molt aprop nos recorda á
n' en Narissotas.

«Y Francisco....Queda desautorisat per lo
darrer Paquita.

***

«Unas senyoras fillas de Puerto Rico y re-
sidents á Barcelona, demanan al govern que
prolongui la esclavitut dels negres.

«Y no es per duresa de cor, no; molt al con-
trari: si 'ls parla V. de petróleo, casi bè s'
desmayan á u' al acte; pero ellas son aixís:
lo beure suor d' esclaus, las posa grassas y
bonas.»

Al mestre d' estudi de Sodupe, l' agafan
los carlins, y no l' deixan anar fins que 'ls
afluixa la cantitat de mil rals.

Los carlistas no anavan pas per apoderarse
d' aquesta cantitat, sino per demostrar que hi
ha mestres que la poseheixen.

A Cuba existeixen, segons l' últims cens,
269 mil esclaus.

¡269 mil sers, dotats d' ánima, de inteli-
gencia, de sentiments y de voluntat, y pri-
vats de lo que l' home mes estima, la llibertat
y la familia, y obligats á treballar, com bestias
de càrrega per sos amos, que 'ls hi pagan los
serveys á fuetadas!...

Lo govern ha tingut calma per contarlos:
nosaltres ni per reflexionarhi tenim calma.
¡Abaix l' esclavitut! ¡Abaix tanta vergonya!

La ciutat de Méjich ha votat la suma de
40 mil duros pera erigir una estatua á Colon.

¡Y Espanya no ha tingut temps de ferho?...

A Espanya ja fá temps que dugas miserias
nos devoran.

«L' una se 'ns xucla la butxaca, y es la que
'ns fá menos mal.

L' altra se 'ns xucla las entranyas.

De 328 pobles que constitueixen la provin-
cia de Barcelona no mes que 14 han pagat la
contribució al govern.

Donchs jo m' jugo qualsevol cosa que aquest
govern no la cobrarà de cap mes, perque pri-
mer s' acabarà ell que la carlinada.

La martxa real que se n' ha fet de popu-
lar!

Mentres en lo dia del part de la dinastia,
la música de Ca' la ciutat la tocava, la canalla
estava cantant, sobreixint la sèva veu de un
fondo de xiulets, la coneguda cansó:

—*Jo te l' encendré, etc. etc.*,

Y altres:

«*Té, te, té.....ta mare ha parit un bé.*»

A las avansadas de Aya se 'ls atrapá un
calze, y otras joyas sagradas.

Véus aquí ahont van á parar las dádivas
dels llanuts.

Al veure un dia de la passada senmana illu-
minada la Plassa de Sant Jaume, algú s' vá
creure que havian adelantat lo Carnestoltas.

Los moderats ja no donan banquetes: are
donan tés.

Los progressistas quan eran á l' oposició
donavan tés també; mes are donan banquetes.
Y aixís vá l' mon.

Dèu va dir «*Crescite et multiplicamini.*»

Per aixó los carlins creixen y s' multipli-
can.

Y aixó durará fins y á tant que nosaltres,
agafant l' aritmética, girém full y després de
qu' ells s' hajan multiplicat, nosaltres divi-
dim.

De cad' un, ferne dos. Aquest es lo modo.

LOS DUPTES DEL ESCOLÁ.

Mossen Pau, á matinada
m' ha atrapat ab la Socós,
enseyantli las plometas
que un moixó ha posat de nou.

—May mes l' hi ensenyis Celdoni—
mes tart m' ha dit lo rector:

—de las donas fuigne sempre,
no t' daran may res de bó.—

—¡Qu' es estrany!

Donchs perquè ab la majordona.....

No u sè pas!

Avuy jo contava 'ls quartos
que captant s' han fet d' un cop:
vinticinch sous hi trovava:
feyan un goig!... ¡má...quin goig!...
—Celdoni, per Dèu, Celdoni
m' ha dit, perdant lo rector:
no t' fassan may goig los quartos,

qu' es lo mal pitjor del mon.
—¡Qu' es estrany!
¿Donchs ell perque 'ls arreplega?...
No 'u sè pas!

L' altre dia va enviarme
á comprar ciris dels grochs:
vaig torná á la sagristia
sense ciris ni pinyons.
—¡Celdonil cridá cremantse
no tindrás del cél perdó!
Qui defrauda ré 's condemna
y dú sempre baix lo front!—
—Qu' es estrany!...
¿Perque ell no diu certas missas?...
No 'u sè pas.

Tenint un ratet en taga
hi llegit un paperot:
la CAMPANA crech que 's deya:
la venian los xicots.
—Noy, m' ha dit tot estripantla,
llensa aixó, lléna 'u al foch...
Ja cal que demá 't confessis
d' haver dat lectura á aixó.
—¡Qu' es estrany!
¿Perque tindrà ell l' Esperansa?...
No 'u sè pas!

Quan lo rectò avuy resava
jo escoltava l' oració:
«Qui perdona pot contarne
de Déu ab lo sant perdó:
humiltat ab qui t' ofenga:
ningú guardis rencor:
las cosa: del Cél recorda
que no son las d' aquest mon.»
—¡Qu' es estrany!
Donch perque abandona 'l calze?...
No 'u sè pas!

Avuy á la Sagristia
han portat un sarrió
de trabuchs si n' hi havia...
de Sancristos ni un tant sols.
Lo rector quan lo desfeya
s' animava y reya fort:
s' ha posat al cap la boyna...
Y... adios, noy adios!...
—¡Qu' es estrany!
¿Que vá á ferhi á la montanya?...
Ah! Ja hi caich!

En l' últim banquet que vá haverhi á Pa-
lacio, hi faltá un objecte d' or, de valor uns
trenta duros

Segons á qui deixi entrar, lo dia menos
pensat, l' hi roban la corona.

Lo Consell de ministres ha decidit donar á
n' en Córdoba lo tercer entorxat.
Aixó 'm fa l' efecte d' aquells curadors que
administrant los bens de una menor, la casan
ab lo seu heréu perque tot quedí per casa.
Lo mon ne murmura; pero 'l greix tapa á
las orellas tant bè com lo cotó fluix.

Lo Papa ha escrit una carta molt afectuosa
al fill de Napoleon, al qual l' hi es padrí.
Ja 'm sembla que lleigeixo:
—«La Providencia, fill mèu nos ha prés á
tú y á n' á mi una corona. Esperém. Mes en l'
interin dech dirte que la revolució impía no
ha pogut arrancarme'n un' altra que 'n tinch:
la de Sacerdot. ¿Vols tenirne una també, fill
mèu? Donchs feste frare, y si pot ser jesuita,
millor.»

—Vint dias necessito no més pera acabar ab
l' insurrecció carlista.
Aixó digué en Córdoba quan pujaren los ra-
dicals.
Ja fá mes de vuit mesos que son al poder,
y 'ls carlins duran encare.
Pero per en Córdoba los vint dias no han
passat.

Pèl qu' está bè cada dia es un' hora, pues
lo temps l' hi passa volant.
Ab aquestos comptes ni aquells ministeris
que manejan lo pandero dos ó tres anys, han
estat 20 dias al poder.

REPICHS

Se tracta de fer un cable submarino entre
Cádiz y Cuba.
Amarreulo bè, perque l' isla no s' escapi.

La millor pintura que pot ferse dels homes
públics d' Espanya, es la següent:

Un, sobre aquesta ó aquella solució, diu: jo
penso aixó.

Ell respon:—Soch de la mateixa opinió.
Jo penso aixó altre, diu un segon.—Opino
de la mateixa manera.—ha de respondre.

—Millor seria que 's resolgués aixís ó aixás.
—Exactament—ha de dir encare.

—Jo no tinch cap opinió política—ha de trobar
algú que l' hi diga.

—Jo menos, respondrá plé d' imperturba-
bilitat.

Y d' aquesta manera, avans de un any, mi-
nistre.

Lo governador de Madrid vá sorprendre dias
endarrera quatre distintas casas ahont s' hi
jugava á la loteria.

¿Y no vá saber sorprendre l' Administració
Central?

Fora un cop magno.

En un cementiri de Madrid s' hi varen tro-
bar mil cartutxes, destinats als que defensen
la Santa Causa.

Algú créu que 's guardavan allí pèl dia del
judici final, ja que 'ls carlins pensan fer lla-
vors encare l' últim levantament.

Sona una canonada.

Una vella.—La reyna ha parit.

Ne sona un' altre.

Ay pobres de nosaltres! La criatura déu te-
nir dos caps.

Ne sonan tres, quatre, cinch, fins á vinti-
uua.

¡Ay, válgans la Verge! esclama. Si tindrà
vintiun caps?

Tot hom sab que D. Amadeo está bastant
magre.

Un dia passava pèl carrer, y deya un:

—Mare de Déu: si sembla un' hostia.

—No 'n fassas cas, l' hi responia un radi-
cal. Es lo que nosaltres hem buscat: la menor
cantitat de rey possible.

Sembla que la majoria de las Corts tracta de
dividirse.

Divide y vencerás, digué en Maquiavelo.

Lo dia menos pensat hi há diputat radical
qu' es parteix pèl mitj, pera seguir aquesta
máxima fins á las sévas últimas conseqüen-
cias.

No deixa de tenir molta rahò un ciudadá
que 'ns escriu lo següent:

«Alguns sabis d' are diuhen *temps dels tontos*
del dels nostres passats. En quan á mi 'm
sembla que no crech que 'n fossen pas, per no
saber apropiat bèn bè 'l nom á las cosas.

«De una planta que fá mal á las otras ne
varen anomenar *frare*.

«De una cosa que no dugués cap resultat
ne deyan:—«Aixó no es mes que música ce-
lestial.

«Del lloch aquell ahont s' hi engreixan los
tocinos, ne digueren *Cort*.

«Lo carrer mes tortuós y mal fet de Barce-
lona, lo batejaren ab lo nom de Carrer del Go-
bernador.

«Y vajan mirant cosas com aquestas y 'n
trobarán una carretada.»

L' altre dia en Córdoba feya un discurs.

Com qu' es un orador d' aquells que no 'n
corran, parlant dels soldats del imperi digué:

—«Aquells veteranos tenian canas en los
bigotis y otras parts.»

Lo mateix qu' ell ho hagués vist.

Lo dia que la dinastia vá parir, cada surge
de la guarnició de Madrid vá rebre mitja en-
dola.

Mitja endola quan pareix.

Una quan passa revista....

val mes avuy ser soldat

que mestre, ab los progressistas.

S' assegura que aviat los carlins cremarán
totas las cartas que no portin un sello dels qu'
ells vendrán.

No será poch bè veure estanchs carlistas.

Y á propòsit quan los posin, vegin de que
'ls puros de tres, sigan de mes bon fumar.

Lo dia del naixement dels xicot, en lo ter-
rat de la presidencia del Consell de ministres,
prop la bandera nacional hi boleyavan uns cal-
sotets.

¡Sempre lo sublime á prop de lo ridícul!

Pensament de un internacionalista:

«Si 'l dia de neixe 'l xicot de la reina, los
artillers que tanta bulla han mogut ab la
qüestió Hidalgo, s' haguessen declarat en
huelga, s' hauria estolviat la pólvora que
vá gastar en salvas.»

En Montpensier y la Baleta han tingut un'
agarrada.

Lo qu' es aquesta familia es un modelo de
pau y de bona avinensa.

Aviat se haurá de dir:

—Borbons, Borbons, per barallas tots son
bons.

Lo banquet que 'ls federals varen oferir á
n' en Castelar, no costava més que mitj duro
per cubert.

¡Mitj Amadeo per barba!

Aixó es federal. Es lo gran modo de mitj
partir al rey.

Los carlins son molt devots.

Quan roban diuhen:—«¿Que 'n faréu dels
dineros?...Lo cél s' ha fet pèls pobres.»

Quan fusellan á n' algú esclaman:—«Quan
mes aviat mórís, mes aviat tindrás la gloria
del Paradís.»

Quan calan foch en alguna estació, fan lo
via-crucis y resan:—«Considera ánima cristia-
na lo que en aquesta estació sufriria. etc, etc.»

La senmana passada en Rivero y en Zorri-
lla varen esmorsar plegats.

Al dia següent en Rivero estava malaltot.

Lo calor...saben?...lo calor de la conversa-
ció...ententen?...lo calor, vaja!

Diu que S. M. lo Carnestoltas arribará per
la estació de Zaragoza.

A veure si 'ls carlins, li hi trencarán la lí-
nea.

Hi ha que creure, no obstant, que 'l pen-
drán per en Carlos VII, y aixó tal vegada....

A la plassa de Sant Jaume
Hi ha avuy gran iluminació:
Tanta llum ¿quin profit dona?..
—Deixar foeca la nació.

Lo rector Santa Cruz digué que no anava
á las partidas en calitat de cabecilla, sino
com á capellá de regiment.

¡Mosca! esclamá l' últim á qui havia fuse-
llat, trayent lo cap pèl ninxo.

En vista de la gran dificultat de comunica-
cions, lo govern dona franquicia de correus
als individus pertanyents al exèrcit del Nort.

Es á dir los dona entrada *gratis* á un espec-
tacle suspès, perque las comunicacions están
interrumpudas.

¡Vaya un modo de distreure's!

No tenen fi ni compte los horrorosos crims
comesos aquèsta senmana per la carlinada.

Es impossible que poguem ocuparnos de
tots ells dintre del curt espay de que dispo-
sem. Farém menció de las barbaritats mes
crespas.

Lo cabecilla Vila de Prat detingué en San
Quirse á un vehí de Vich, que havia anat á
dit poble per assumptos particulars, y per l'
únich delict de ser liberal, maná fusellarlo
en Costa Cogulera.

Lo sanguinari Barrancot s' apoderá de un
regidor de Tortellá, anomenat Vinyet, y junt
ab dos ó tres amichs que l' acompanyavan,
fou fusellat omplint de consternació á tota la
comarca.

Finalment á la casa de un tal Simon Pedro-
sa, vehí de San Feliu de Pallarols s' hi pre-
sentá una partida d' uns dotze homes, mana-
da per un tal Llensa. Després de haver accep-
tat llonganissa, pá y ví que 'ls tragué peraque
menjessin, l' hi digueren que devia acompa-
nyarlos fias al immediat poble de San Miquel
de Pineda. A pesar de las súplicas de la fami-
lia, aixís tiagué de ferho. Un fill seu determi-
ná auarse'n ab ell. Arribats á dit poble, l' hi
ensenyaren un ofici de 'n Saballs en lo qual
se disposava que devia ser fusellat. Tingue-
ren lo civisme de dirli si volia confessarse, y
aixís ho féu ab lo rector de San Miquel. Ni
las desasperadas sú dlicas de la víctima, ni 'ls
prechs de son fill, ni la intervenció del cape-
llá pogueren conmore lo cor empedernit d'
aquellas fieras, que descarregaren las sevas
armas contra l' honrat pagés, sense que se sá-
piga la causa de son martiri.

Fets com aquests, ja sabém á que 'ns obli-
gan. No tèn sanch á las venas, ni sentiments
al cor, lo liberal que no 's resolgui á fer una
guerra d' estermi contra aquests salvatjes.

A las Provincias y á Navarra la guerra 's
fá com aquí.

A Elorrio, aquests defensors de la lley de
Dèu, agafan á una dona, la despullan, la mun-
tan sobre un burro y la passejan per la pobla-
ció. Pocas horas després l' infelís moria, víc-
tima de la vergonya y del susto.

A Azpeitia roban y saquejan la fábrica d'
armas.

Lo mateix fan, respecte á la casa y fábrica
del diputat radical Sr. Veamurgia de Zarauz,
de la qual se'n duhen una considerable can-
titat de roba blanca.

Rada y lo cabecilla Mendoza incendian l'
estació de Villafranca.

Los mateixos cabecillas calan foch á la de
Caparroso y además al Moll del mateix punt.
Los empleats se veuen obligats á aixecar ra-
ils, mentres los de la partida tiran á terra los

pals del telégrafo. Lo gefe d' estació devia mo-
rir fusellat; per fortuna pogué escapar montat
á caball.

Y la capellanada ferma ab la seva: qui no
corra ab lo trabuch al coll com Mossen Espo-
let y lo rector Santa Cruz, protegeix y obse-
quia als carlins tant com pot, com manifesta-
ment ho fá lo rector d' Odena, partit d' Igu-
lada, al qual l' hi déu en Tristany mes de qua-
tre bons ratos de francatxela.

Dit está, que fins aquell que aixó no tèn oca-
sió de fer, aixó autorisa ab son silenci. Ni
una sola véu de protesta s' ha deixat sentir
fins are, entre 'ls respectables ministres de
Dèu.

Lliberals: L' arma es ja l' única rahò que
pot donarse á n' als carlins. Armémnos tots:
somaten!... y á ells!....

EPICRAMAS

Lo noy gran que tèn la Rancia
qu' es un xiquet curt de vista
donantse certa importancia,
com si fos de la Camancia
diu sovint qu' es centralista.

Y 'l grandíssim tarambana,
ab rahò per ço cabal,
si vá á fora y tèn galbana
no 'l veuréu may ab tartrana
lo veuréu sempre ab central.

B.

—D. Panxo ¿com sent tant rich
no porta á sobre l' abrich
ab un fret tant declarat?..
—Era negre, negre.... amich
y algú me l' ha emancipat.

R.

Sobre tot are, ab la lley
de estudis y de ensenyansa,
la carrera qu' es mes mansa
y mes curta.... es la de Rey.

—¿Perque permet que 'n Padilla
s' emborratxi com un bé?
—Perque aixís qu' está seré
no 's vol casar ab ma filla.

Al demanar caritat
lo pobre cego Llorens,
deya ab aire contristat:

—¿Un cego que no hi véu gens!
A. F. O.

CUENTOS

Un d' aquestos dias que feya tant vent, un
músich molt descuidat deixava sempre la por-
ta oberta.

Un amich que 's trobava á casa seva, l'
hi digué.

—¿Que tens fagots?
Ell sense tornar resposta, 's ficá dintre y
sortí portantli un instrument á cada ma:

—¿No 'm demanavas fagots?.... Aquí 'n
tens dos per falta d' un.

—¿Ahont vas aquesta nit?
—A una funció dramática que 's verifica á
casa de D. Fulano....

—(apart) (Dimoni: aixó es á casa del meu
prestamista) ¿Y quina comedia donan?..

—La Levita!
—(apart) Ay si donguessin la que hi tinch
empenyada!..

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas, a'gun's d' ellas molt ap ofitables, que
publicarém quan haguém complert ab molias que s' esperan,
los Srs Pau Flaut de esta Ciutat—Lo noy petit de Gracia
—Manxiula d' esta ciutat— Un afeitador d' Igualada.—El
rectó, á qui á pesar nostre no podém complaure.—D. A. P.
O. d' esta ciutat.—Fatiuhet de idem.—U. R. F. de idem.—
Un federal tranquil de idem.—D. A. F. O. de idem.—y
D. Cintin Cirinol y un altre sense firma.

Sr. D. A. C. y Ll Calonge. Hém rebut los seus versos:
pét camí 's dihen haver esbrabat. L' hi dibém perque fan
una oior molt flaqueta.— Sr. D. B. M. O. Los seus epigra-
mas se guardan pèl proxím número.—Sr. D. A. P. C.—
Tot lo que 'ns envia devia passar per ca 'l Moll á veure
si 'u llimavan una mica. Aixó en quin als versos. Las bata-
lladas una la aprofitem, y l' altre ja guardem pera apro-
fitarla.—Sr. D. A. F. y O. Molias gracas per la seva reme-
sa; encare que no tant depressa com volíriam y vosté 's
mereix, ho aprofitarém.—Sr. D. A. Segarra. En la seva pos-
sio, cambia l' assonant, y sent tant curia aixó es defectuós,
com nn home que á cada instant cambia de pensament.—Sr.
D. N. F. Barcelona. ¿No veu que 'ls rasps s' enfadarian
'ls hi déyan que portanyen á la robesca?..—Sr. Xich L'
epi.rama que avuy nos envia s' hauria de fer nou pera po-
derhi anar.—Sr. D. P. C. y T.—La seva poesia, com vos-
té la titia a, ja la dihem en prosa á cada Campana.—Noy
petit de Gracia.— En los seus versos ja hi ha bona intenció;
pero com vosté es un noy petit, se coneix q e l' hi falta es-
perencia.—Sr. D. Pau Flaut.—Me sembla que per insertar
la seva poesia «ahir, avuy y demá» hauriam de esperar l'
endemá y mirar si resulta ce t.—Sr. D. F. F. y M. Barce-
lona.—Sobre lo que 'ns diu de la xarada que vá enviarnos
temps arreta, prengui un xich de pacencia, que n' hi ha
mols que 'n prenen.—Sr. D. F. A. R. Ad lo mateix pensa-
ment de la poesia de vosté, né tenim una preparada pera
un proxím número. Ja la veura.—Sr. D. Boixompaig—
Gracia. Ja veurá en aquest número un epigrama dels de
vosté.—Sr. D. Guillem Guilla y Guineu.—Quin vulga fer
sonetos, procuri tenir un bon pensament. y sobre 'l mode
de fer, entèrs avans d' aquell celebre de Lope de Vega
«Un soneto me manda hacer Violante» que 'l trobará en to-
tas las retóricas.—Jo Barcelona.—Una part de lo que 'ns
diu, ho hem aprofitat conform veura.—Sr. D. S. A. Idem.
No estranyi que avuy no hi vajan los seus versos. Tenim
original de preferencia.—Sr. D. V. G. F.—Partit de Man-
resa.—Lo que 'ns envia, modifícat mirarém de encabirli en
un proxím número.

SOLUCIÓ

A LAS DUAS XARADAS.

Costum de progressista n' es y n' era
y ho será si á Dèu plau la FAR-TA-NE-RA.
Costum de frare també n' es per ço
per ells la fartanera es RA-FA-TÓ.

La segona solució no 'ns l' ha enviada ningú. En quan á la
primera l' hem rebuda de un Bacarissas; de D. J. R. y F. de
Torre de'n Barra; de D. Llop Llopis y Llopert de San Feliu; de
un aprenent de Capellá d' aquesta Ciutat; de D. Guillem
Guilla y Guineu d' idem; de un Federal de Reus, de D. F. F.
y M. d' esta Ciutat; de 'n Neta d' idem; de un federal tran-
quil de idem, de 'n Cintin Cirinol de idem; de 'n Nofre Rirlus
de idem, del Serrani de idem, de D. B. M. O. de idem; y
de la Paula mullé de 'n Tiberi.

XARADA

I.

Lo *hú* sempre jo acostumo
fer depressa pel carrer;
y ab escudella presumo
ana y *dos* me soldrás fer.
Es la *tres dos* una capa
al hivern quan fá aquell fret,
per que 't *dos hú*, y no t' atrapa
gens desprevingut l' airet.
Dos y tres es nom de dona
quatre y dos animal es,
quatre y tres alguna estona
hi tingut mes que dinés.
Lo meu *tot* es hortalisa
molt vulgar, y es molt frequent
que qui de sabi es precisa
siga un *tot* tan solament.

FALÓ.

II.

Si l' *hú* 'm toca, tot m' alegra,
si lo *dos*, tot me refreda,
y allí en lo castell *dos prima*,
ana nina amor me nega.
¡Ay nina si tu sabias
qu' estich *hú*,... *tot* y tinch pelas!..

A. F. O.

(Las solucions en lo proxím número.)

I. Lopez, editor, Rambla, 20.

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.